

mands Tilladelse skal læse op: Med Hensyn til Betingelserne for at faa Understøttelse kan nævnes, at den arbejdsløse har Lov at nægte at modtage „et Tilbud om Beskæftigelse i det Distrikt, hvor han sidst var beskæftiget paa sædvanlig Maade, til en lavere Løn eller paa mindre gunstige Betingelser, end han almindelig har opnaaet i sin sædvanlige Beskæftigelse i det paagældende Distrikt . . .“. Det er nøjagtig den samme Praksis, som vi har haft indenfor Arbejdsløshedskasserne, og som naturligvis skulde værne Arbejderne mod, at Arbejdsløshedskasserne skulde blive benyttet af Arbejdsgiverne til at nedsætte Lønnen. Og det vil vi naturligvis staa fast paa under de Forhandlinger, der kommer. Vi vil ikke udlevere vore Arbejdsløshedskasser til, at de kan benyttes af Arbejdsgiverne; disse Kasser maa i Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere absolut holde sig neutrale.

Med Hensyn til Nødhjælpsarbejderne sagde den højtærede Indenrigsminister, at i Sverige og Tyskland havde man Nødhjælpsarbejder til nedsat Betaling og i Sverige var Socialdemokratiet ogsaa gaaet med til det. Det forundrer mig i ikke saa ringe Grad, at man ikke kan se den Forskel, der er, idet man her i Danmark har en Forsikring mod Arbejdsløshed, en Forsikringsinstitution, hvortil Arbejderne selv bidrager med 55 pCt., medens man i andre Lande har Institutioner, der rangerer under den offentlige Understøttelse. Det er mig ubegribeligt, at man i det Departement, som har hele vort Forsikringsvæsen under sig, ikke kan se, at der er en Forskel paa Hjælp til Selvhjælp, Forsikring, og paa den anden Side offentlig Understøttelse. I Sverige gaar Nødhjælpsarbejderne ind under den almindelige offentlige Understøttelse, for man har ingen Forsikring i Sverige og har det heller ikke i Tyskland. Jeg beder om, at man vil holde disse Begreber ude fra hinanden. Overfor dem, der melder sig til offentlig Forsørgelse, kan man maaske anvende Nødhjælpsarbejder til nedsat Betaling; men man kan det ikke overfor dem, som selv gennem deres Kontingent har sikret sig en Understøttelse i Tilfælde af Arbejdsløshed.

Jeg rettede en Forespørgsel til den højtærede Indenrigsminister om, hvem det var, der havde fremsat Ønsker om at faa oprettet lokale Kasser i København. Den højtærede Indenrigsminister talte noget om nogle Handels- og Kontorfolk. Det er formodentlig Historien fra Storindustrien, der gaar igen. For et Aars Tid siden eller

saa havde vi det Særtilfælde, at et Par Storfabrikanter, der mente, at deres Funktionærer var for fine til at staa i de almindelige Arbejdsløshedskasser sammen med almindelige Arbejdere tilbød 100 000 Kr. til en Grundfond, naar de kunde faa Tilladelse til at oprette en særlig Arbejdsløshedskasse for København. Dette fandt imidlertid ikke noget Øre hos afdøde Indenrigsminister Berg. Afdøde Indenrigsminister Berg holdt paa den Bestemmelse, der findes i § 10 i det foreliggende Lovforslag, hvor der staar: „Findes der for vedkommende Fag eller for det paagældende stedlige Omraade allerede en anerkendt Arbejdsløshedskasse, skal Indenrigsministeren dog i Overensstemmelse med Indstilling af Arbejdsnævnet kunne nægte Anerkendelse af en ny faglig eller stedlig begrænset Arbejdsløshedskasse“. Kort Tid efter kom der 4 Stormagasiner, af dem, der har tjent rigtig tykt under Krigen, og tilbød hver 10 000 Kr., altsaa i alt 40 000 Kr., til en Grundfond, naar deres Funktionærer kunde faa Lov til at danne en Arbejdsløshedskasse for sig selv. Imidlertid staar Handels- og Kontormedhjælpernes Arbejdsløshedskasse aaben for disse Folk, de kan gaa ind i den, og der er derfor ingen som helst Grund til at opretholde den Passus i Lovforslaget, der giver Tilladelse til at danne lokale Kasser i København. Det har i det hele taget forundret mig ikke saa lidt, at naar 2—3 store Industriherrer kommer og har et Ønske, kan de faa optaget en Paragraf i Loven, medens man ikke er saa bange for at gaa paa tværs af 300 000 danske Arbejders Ønsker og Mening. Jeg mener derfor, vi ganske roligt kan lade den Passus falde. Vil de Herrer i Storindustrien og Stormagasinerne have deres Funktionærer og Folk forsikret mod Arbejdsløshed, staar vore Kasser aabne for dem; de kan komme derind, de er ikke finere paa det, end at de godt kan være i Stue sammen med os.

Jeg vil slutte med at gentage, hvad jeg sagde, da jeg første Gang havde Ordet om denne Sag. Til Trods for at den højtærede Indenrigsminister i Gaar stødte i Trompeten, er der ingen Grund for os til andet end under Arbejdet i Udvalget at forsøge, hvor langt vi kan komme, forsøge, om vi kan naa til en saadan Udformning af Forslaget, at det kan tjene til Basis for en fortsat Virksomhed for Arbejdsløshedskasserne. Kan vi ikke naa det, saa er det tidligt nok at bryde af. Det Standpunkt staar jeg paa som for øvrigt alle mine Kammerater i Arbejdsløshedskasserne, og det synes for øvrigt at være det Standpunkt, som ansvars-